

Cele trei principii ale unei treziri spirituale

Trezire spirituală, viață nouă, umblare în lumină

Verset călăuzitor: Efeseni 5.14

Efeseni 5.14: *De aceea zice: Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.*

Mai vine o trezire spirituală

Va mai veni o trezire spirituală? În general Scriptura descrie un tablou sumbru al ultimelor zile premergătoare revenirii lui Hristos. Pavel atenționează în epistolele lui cu privire la ruinare și apostazie și creștinismul de formă (Faptele apostolilor 20.29,30; 2 Tesaloniceni 2.3-7; 1 Timotei 4.1; 2 Timotei 2.16-3.9). Petru vorbește despre învățători falși și batjocoritori în timpul din urmă (2 Petru 2; 3) Ioan îi denumeste „antihriști”, deoarece ei tăgăduiesc atât pe Tatăl cât și pe Fiul (1 Ioan 2.18-23; 4.1-3; 2 Ioan 1). Iuda accentuează caracterul păcătos al acestor oameni (Iuda 1,4-6). Astfel nu se poate aștepta la o restabilire (deplină), ci la judecata care va fi făcută la revenirea Domnului.

Scrisorile adresate celor șapte adunări din Asia Mică arată de asemenea o evoluție negativă (Apocalipsa 2; 3). Creștinătatea cu numele va încheia istoria ei ca Babilonul cel mare (Apocalipsa 17; 18). De aceea noi nu ne putem aștepta la o trezire spirituală mondială în sensul unei restabiliri generale, o revenire unitară la timpul de început minunat al Adunării. Este corect – așa cum fac unii predicatori carismatici – să năzuiești după „semne și minuni” mari? Trebuie să acordăm valoare „descoperirilor” oamenilor, care se oferă înșșiși ca o clasă nouă de „apostoli” și „profeți”? Desigur, nu!

Însă Duhul lui Dumnezeu nu este legat, și Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat (2 Timotei 2.9). Atâta timp cât Duhul Sfânt nu a fost luat de pe pământ, El este la lucru între aceia care numesc Numele lui Hristos. Duhul este suveran. El este Duhul care dă viață, care dăruiește omului mort viața nouă și dă un foc nou bisericii adormite. Când este vorba de lucrarea Duhului, este de aceea încă totdeauna posibilă și de dorit o trezire spirituală – în orice caz individual și local, însă probabil și în cadru mai larg. Trebuie însă să fim veghetori și să verificăm pe baza Cuvântului lui Dumnezeu tot ce auzim și ce vedem. Cu regret sunt multe care sunt aparență, imitație și lucrare omenească.

De aceea dorim cu plăcere să verificăm ce linii directoare ne dă Scriptura la această întrebare. Facem aceasta pe baza unui verset cunoscut din Efeseni 5.14, care ne pune la dispoziție trei pietre de încercare pentru conținutul spiritual, intern al unei treziri spirituale.

Contextul în care stă Efeseni 5.14

Dacă ținem seama de contextul în care stă acest verset, se arată că Pavel vorbește aici despre stilul de viață practică. Găsim în prima parte a acestui capitol (Efeseni 5) trei afirmații de fond referitoare la practica vieții noastre. Umblarea noastră este în primul rând o umblare în *dragoste* (Efeseni 5.2), însă după aceea și o umblare în *lumină* (Efeseni 5.8,9) și totodată o umblare în *înțelepciune* (Efeseni 5.15,16).

În legătură cu tema noastră ne interesează *a doua* afirmație de fond, și anume, umblarea noastră *în lumină*. Care este caracterul acestei lumini? Este lumina Hristosului înviat, care ne luminează pe noi credincioșii și în care noi ca oameni noi, ca și copiii ai luminii putem umbla. Ca să zicem așa, Hristos este Soarele vieții noastre, Lumina mare, care ne conduce și care stăpânește viața noastră (compară cu Geneza 1.16). El a terminat „somnul morții” noastre, viața în păcat. Ca oameni „treziți”, acum trăim și umblăm în lumină.

Acest mod de viață nou stă în contrast mare cu umblarea noastră de odinioară în întunericul necredinței și al păcatului. Umblarea noastră de odinioară era în întunecimea *morții spirituale*. Acum nu mai avem nimic a face cu lucrările neroditoare ale întunericului, așa spune apostolul, căci lumina le pune pe stâlpul infamiei și face totul clar.

Principial, practic și profetic

Îndemnul din Efeseni 5.14 îl putem înțelege în sens *principial*, însă în afară de aceasta este atât o explicație *practică* cât și una *profetică*. Înțelesul profetic al acestei solicitări atât pentru Israel cât și pentru Biserică este sprijinit prin referirea la profetul Isaia (în mod deosebit Isaia 26.19 și Isaia 60.1). Accentul se pune aici însă pe înțelesul *practic* pentru noi ca și credincioși – însă el nu poate fi despărțite de celelalte două aplicații.

Mai întâi încă ceva despre alcătuirea versetului. Îndemnul constă de fapt din trei părți, și anume din două solicitări și făgăduința legată de acestea:

- (1) Trezește-te tu, care dormi
- (2) Ridică-te dintre cei morți
- (3) Hristos va străluci peste tine

Dacă privim textul din punct de vedere *principial*, el este aplicabil la convertirea și nașterea noastră din nou. Noi ca păcătoși trebuie să ne trezim din somnul morții spirituale. Noi avem nevoie de viața nouă, ca să ne putem ridica din starea noastră de moarte. Hristos lucrează viața nouă prin Cuvântul Său și prin Duhul Său. Și după aceea este valabilă făgăduința, că El devine centru vieții noastre, în a cărei lumină noi putem umbla de acum înainte.

Cu toate că această explicație este corectă, pe apostol îl interesează mai mult aplicarea *practică* la viața noastră ca credincioși, trăirea *practică* și înfăptuirea binecuvântărilor noastre (așa cum este de fapt cazul în Efeseni 4-6). Pavel se adresează către sfinții și credincioșii în Hristos Isus (Efeseni 1.1), deci la oameni *convertiți*. Ei trebuie să realizeze acum și *practic* înnoirea vieții, de care au avut parte. În felul acesta ei se vor deosebi efectiv de necredincioșii care nu au această viață nouă și sunt încă în greșelile și păcatele lor (Efeseni 2.1).

Este foarte posibil ca și noi ca creștini să avem nevoie de înviorare spirituală în viața noastră, de o trezire din somn. Pe scurt: o *trezire*. Noi putem cădea „în somn” în diferite feluri: prin uscăciune și pustiu în viața noastră spirituală, prin lipsa de hrană spirituală, prin nepăsare, prin gândire și acționare lumească. Cu regret, în exterior este mică diferență între un credincios *adormit* și un creștin cu numele *mort*. Este adevărat: Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Lui. Însă aceasta este numai *o față* a medaliei. Dacă suntem adormiți spiritual, viața noastră nu este spre onoarea Domnului. Atunci nu putem mărturisi despre El și nu suntem folositori pentru El.

Care este atunci drumul restabilirii? Cum ia naștere o adevărată trezire spirituală? Conform cu Efeseni 5.14 ea are loc în trei pași:

- (1) printr-o trezire spirituală prin Cuvânt,
- (2) printr-o umblare ca credincios făcut viu,
- (3) printr-o viață trăită în lumina Domnului înviat.

1. Trezește-te tu, care dormi

Noi trebuie să ne trezim, să ne trezim din „somnul” nostru. Ca să arătăm că acest îndemn este într-adevăr valabil și pentru credincioșii adevărați, îndrept atenția spre unele versete comparabile într-o oarecare măsură din epistola către Romani și epistola către Tesaloniceni. Acum nu este timpul pentru noi ca credincioși să dormim, așa scrie Pavel (Romani 13.11-13). Căci noi suntem copii ai lumini, fii ai zilei. Noi nu suntem din noapte și nici din întuneric. De aceea să nu dormim ca ceilalți („morții” spiritual, care nu au viață din Dumnezeu), ci să veghem și să fim treji (1 Tesaloniceni 5.4-10).

Acesta este un îndemn *personal*: trezește-te (la singular)! Trezirea este o chestiune *personală*, chiar dacă este valabilă pentru mulți oameni. *Toate* cele zece fecioare din Matei 25.1-13 au trebuit să se trezească. Un alt exemplu, care probabil se adresează mai mult la puterea noastră de imaginare: Oasele uscate din Ezechiel 37 s-au pus laolaltă așa cum aparțineau, deci la persoane *individuale*. O astfel de trezire personală are loc prin lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum oasele uscate nu s-au alipit unul de altul printr-o simplă activitate omenească, ci prin aceea că *Cuvântul Domnului* a venit la ele.

Este *glasul* lui Dumnezeu, care vine la noi și care apoi lucrează în toată puterea prin Duhul Sfânt. De aceea doresc să accentuez traducerea corectă a cuvintelor „De aceea [El] zice”. Dumnezeu Însuși trebuie să intervină, ca să ne trezească din somnul nostru. Numai un glas trezește la viață. El restabilește părtășia cu Sine, pe care noi nu puteam sau abia puteam s-o savurăm în timpul „somnului” nostru.

Deci aceasta este prima însușire importantă a unei treziri potrivit cu gândurile lui Dumnezeu: că Cuvântul lui Dumnezeu este pus din nou în sfeșnic și că *prin aceasta* Duhul lui Dumnezeu trezește zgâlțâind pe om. Așa citim de exemplu în cele șapte scrisori adresate adunărilor de fiecare dată refrenul: „Cine are urechi să *audă* ceea ce Duhul spune adunărilor” (Apocalipsa 2; 3). Avem noi o ureche deschisă pentru glasul Domnului? Atunci Cuvântul Său va avea același efect asupra noastră ca strigătul de la miezul nopții din parabola cu cele zece fecioare. Glasul: „Iată, mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” ne va trezi prin zguduire și ne va da din nou o privire pentru gloria lui Hristos (compară cu Matei 25.6). Căci este vorba de El Însuși, de relația Lui cu noi, de dragostea Lui, care solicită toate sentimentele și dragostea inimilor noastre. Este vorba de gloria Sa, de revenirea Sa, care stă înaintea ușii, și de urmările practice, care le are aceasta pentru noi. Vedem aceasta în model la mireasa din Cântarea cântărilor: „Preaiubitul meu a vorbit și mi-a zis: «Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!»” (Cântarea cântărilor 2.10).

2. Ridică-te dintre cei morți

Glasul Celui care vine este glasul Aceluia care ne iubește și care ne-a spălat în sângele Său de păcatele noastre (Apocalipsa 1.5). Este glasul *Mirelui*, care ne trezește. El vrea, ca noi să ne pregătim să-L întâmpinăm. Ce include aceasta în sine? Include în sine, ca noi, odată ce am fost treziți, să nu putem rămâne pe „patul de odihnă” al comodității noastre. Noi trebuie realmente să ne ridicăm și să ieșim în întâmpinarea Lui. Pentru aceasta trebuie să lăsăm înapoia noastră tot ce este în contradicție cu gândurile Sale (compară cu 2 Timotei 2.19-26; Evrei 13.13; Apocalipsa 18.4).

Aceasta este deci a doua însușire a unei treziri potrivit cu gândurile lui Dumnezeu: o dăruire din nou pentru Hristos, o nouă practică a vieții, în care Domnul înviat ia chip în noi și în care El Își are locul care I se cuvine în viața noastră. Aceasta este pentru noi nimic mai puțin decât o „sculare dintre cei morți”, așa cum o exprimă apostolul aici. Atunci noi ca credincioși ne vom deosebi clar de oamenii din jur, care sunt încă morți în greșelile și păcatele lor. Noi suntem total altfel, și de asemenea noi ne vom comporta total altfel (Efeseni 4.20). Noi am primit viață nouă în Hristos, și aceasta ne face oameni noi, care se păstrează neîntinați de lume (Iacov 1.27).

Pavel face aluzie la unele afirmații ale profetului Isaia, una dintre ele se referă foarte clar la învierea trupului la revenirea lui Hristos: „Morții Tăi vor trăi, trupurile mele moarte se vor ridica. Treziți-vă și cântați de bucurie, locuitori ai pământului!” (Isaia 26.19). Curând vom avea parte de *întâia înviere*, aceasta este învierea dintre restul morților (Filipeni 3.11; Marcu 9.10). Însă în viața noastră aici și acum este vorba de aplicarea *practică* a adevărului despre *întâia înviere*, pe care eu vreau s-o numesc gust anticipat. Noi am înviat deja cu Hristos la o viață nouă! Cei din jurul nostru vor vedea la noi, că noi suntem oameni înnoiți. Noi am părăsit „mormântul păcatelor” noastre și acum trăim și umblăm în lumină. Această „ridicare dintre cei morți” marchează începutul unei umblări noi cu Dumnezeu.

Dar dacă ne gândim la aplicarea *profetică* a acestui verset, este nu numai pentru noi foarte important, ci și pentru restabilirea viitoare a poporului Israel – de asemenea în lumina citatelor din Isaia. Restabilirea spirituală și națională a lui Israel va fi de asemenea nimic mai puțin decât o ridicare dintre morți. Așa spune Pavel literalmente în epistola către Romani: „Pentru că, dacă lepădarea lor este împăcare a lumii, ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?” (Romani 11.15).

Ezechiel a profețit despre învierea lui Israel în cunoscuta profeție despre valea oaselor uscate (Ezechiel 37). Observă că „învierea”, pe care el o descrie, este lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Este Duhul, Cel care face viu, carnea nu aduce nici un folos. „Și am profețit cum îmi poruncise El și duhul a intrat în ele; și au trăit și au stat în picioare: o oștire foarte mare. ... Și voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi; și vă voi așeza în țara voastră” (Ezechiel 37.10-14).

Dar dacă privim acest pasaj din Scriptură din punctul de vedere al responsabilității noastre, atunci desigur este foarte important, dacă noi putem fi folosiți de Dumnezeu ca „profet” – ca un glas, ca un instrument al lucrării Duhului. O trezire este pe de o parte pe deplin lucrarea lui Dumnezeu, însă pe de altă parte ea este și lucrarea oamenilor, pe care El îi poate folosi ca glas al Lui.

3. *Hristos va străluci peste tine*

Venim la ultima parte a versetului nostru, care include în sine o făgăduință minunată pentru toți care au fost treziți de Hristos din somn. Această a treia însușire a unei treziri conform vocii lui Dumnezeu am putea-o numi o „viață centrată pe Hristos”, orientarea spre Hristos ca centru al vieții noi – pentru noi personal, însă și pentru adunare.

Evident apostolul face aici aluzie la unele locuri din Isaia 60, care vorbesc despre restabilirea viitoare a lui Israel. Profetul spune în primul verset despre Sion: „Ridică-te, strălucește, pentru că lumina ta a venit și gloria Domnului a răsărit peste tine! Pentru că, iată, întunericul va acoperi pământul, și întunericul gros popoarele. Dar Domnul va răsări peste tine și gloria Lui se va vedea peste tine. Și națiunile vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea zorilor tale” (Isaia 60.1-3). Această temă se mai întâlnește încă o dată mai târziu în capitol: „Soarele nu va mai fi lumina ta ziua, nici luna nu te va lumina prin strălucire, ci Domnul va fi lumina ta eternă și Dumnezeul tău, gloria ta. Soarele tău nu va mai apune, nici luna ta nu se va retrage; pentru că Domnul va fi lumina ta eternă și zilele întristării tale se vor sfârși” (Isaia 60.19,20). Este foarte frumos să se vadă cum aceste locuri profetice sunt aplicate de apostol la credincioșii din timpul actual. Pentru noi este gloria lui Hristos, care răsare pentru noi: Hristos va străluci peste tine. Noi suntem luminați deja acum de Domnul înviat, care a biruit moartea și mormântul și astfel a vestit o zi nouă pentru toți cei care Îi aparțin.

În sens *spiritual*, așa putem trage concluzia, pentru noi a început deja ziua Împărăției păcii. Hristos, care este centrul strălucitor al Împărăției păcii care va veni, este deja acum lumina noastră. De aceea apostolul ne îndeamnă și pe noi să umblăm deja acum „ca ziua” (Romani 13.13). Întunericul și bezna judecării, întunericul nopții păcatului, a fost definitiv alungat. Cu El umblăm în lumină deplină. În timpurile de trezire, de creștere spirituală, se trăiește aceasta din nou.

Faptul că aceste lucruri și-au găsit deja acum împlinirea lor în Hristos, nu înseamnă că prin aceasta conținutul profeției s-a terminat. Aplicarea spirituală și practică corespunzătoare la noi ca creștini nu trebuie să lezeze întreaga dimensiune a făgăduinței lui Dumnezeu. Prima împlinire în prezent este tocmai arvuna *ultimei* și definitive împliniri în viitor. Profețiile lui Isaia își păstrează valoarea lor concretă pentru Israel în Împărăția mesianică care va veni.

De altfel aceste cuvinte pot avea și pentru Adunarea lui Dumnezeu un înțeles profetic, așa cum rezultă clar printr-o comparație cu ultima carte a Bibliei. Acolo citim despre Ierusalimul nou, care coboară din cer (nu Sionul pământesc, ci Biserica-mireasă a lui Hristos): „Și cetatea nu are nevoie de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; pentru că a luminat-o gloria lui Dumnezeu și lumina ei este Mielul” (Apocalipsa 21.23). Atât capitala cerească cât și capitala pământească a Împărăției păcii vor avea o sursă de lumină deosebită, și anume Dumnezeu Însuși. Dumnezeu este acum cunoscut în Hristos și prin Hristos, și de aceea cartea Apocalipsa adaugă Numele *Mielului*! Să nu uităm între timp să umblăm cu adevărat ca și copii ai luminii, până vin zorile zilei Împărăției păcii și umbrele vor dispărea.